Nr. 34. Rok 62.

ORĘDOWNIK URZĘDOWY

powiatu kościańskiego.

Przedpłata na kwartał 2,25 zł Zapisywać należy na poczcie.

Za ogłoszenia płaci się naprzód i to: na stronie 4-łam. 5 groszy od miejsca milimetrowego

Administracja w Kościanie, Aleje Kościuszki 28. Tel.106.

Kościan, 17 października 1925.

Za redakcję odpowiada Starostwo.

Rozporządzenie weterynaryjno-policyjne Wojewody Poznańskiego

z dnia 24. 9. 1925 r. L. 3117/25 Zp.

tyczące się zarządzeń weterynaryjno-policyjnych dotyczących zarazy płucnej bydła rogatego.

W celu ochrony przeciw zarazie płucnej bydła rogatego, uchylając rozporządzenie z dnia 6. 5. 1925 r. L. 1631/Zp. zarządzam na zasadzie § 18 i nast. ustawy pomorowej z dnia 26. 6. 1909 Dz. U. Rz. str. 519 po myśli § 194 wykonawczego rozporządzenia weteryn.-polic. z dnia 1. 5. 1912 (R. U. St. Anz. dodatek do Nr. 105) do niem. Ustawy o zaraźliwych chorobach zwierzęcych z dnia 26. 6. 1909 r. (Dz. U. R. P. str. 519) oraz § 1 (3) ustawy wykonawczej z dnia 25 lipca 1911 r. (Zb. Ust. str. 149) co następuje:

Ustanawiam obwody obserwacyjne z powodu trwania niebezpieczeństwa zarazy płucnej bydła rogatego mianowicie:

§ 1.

Ścisły obwód obserwacyjny z mocą w brzmieniu punkt 1 ustęp a) § 194 wspomnianego powyżej wykon. rozp. weter.-polic. i do tego obwodu wcielam miejscowości:

Powiat Gostyń, Komisarjat obwod. Krobia: Karzec (1, 2) Krobia (3), (ulica Kolejowa) kom. obwod. Poniec, Rokosowo (1, 2), Bączylas (1, 2) **Pow. Kościan Komisarjat obw. Krzywiń: Kąty-Maciejewo (1),** Pow. Poznań: Komisarjat obw. Fabianowo: Luboń (1), Wiry (1). Komisarjat obw. Poznań: Czapury (1), Wiórek (1).

§ 2.

Z tego obwodu obserwacyjnego nie wolno wyprowadzić (wywieść, wypądzić, wynieść) bydlęcia rogatego inaczej, jak tylko za pisemnem pozwoleniem właściwego starosty i świadectwem powiatowego lekarza weterynaryjnego i to tylko na rzeź z zastrzeżeniem, że po uboju będzie zbadane przez urzędowego lekarza weterynaryjnego. Swiadectwo może być wydane tylko na podstawie wyniku zbadania wszystkiego bydła rogatego dotyczącej zagrody i uznania go za zdrowe, a okoliczność ta winna być uwidoczniona w świadectwie.

§ 3.

W obwodzie tym zakazuje się używania jako wspólnych wodopojów mniejszych wód stojących odn. bydła pochodzącego z różnych zagrod; publiczne stawy używane jako wspólne wodopoje podlegają ogrodzeniu na koszt gminy wzgl. właściciela w sposób uniemożliwiający dostęp bydła do wody, jako mniejsze wodopoje uznaje się stawy do wielkości 1 morgi powierzchni wody.

Pozatem zakazuje się trzymania gołębi w stajniach i oborach znajdujących się na obszarze obwodu obserwacyjnego ściślejszego.

W końcu zakazuje się wypędzania i pasania bydła na pastwiskach używanych przez obce bydlę i pasania bydła na drogach publicznych i przyległych publicznych strefach przydrożnych.

§ 4.

Dalszy obwód obserwacyjny z mocą w brzmieniu punktu 1 ustępu powołanego na wstępie § 194 z miejscowości:

Powiat Gostyń: Komisarjat obw. Krobia: Krobia (3), z wyjątkiem ulicy Kolejowej wcielonej do ścisłego obwodu obserw., Pudliszki (2).

Powiat Inowrocław: Komisarjat Dąbrowa Bisk.: Bąkowo (2), Chróstowo (1), Chlewiska (1), Dziewa (1), Dąbrowa Bisk. (1), Głojkowo (2), Konary (1), Mleczkowo (1), Nowy Dwór (1), Opoki (1), Ośniszczewko (1), Ośniszczewo (1), Opoczki (1), Pieranie (1), Przybysław (1), Wilkosłowo (1), Stanomin (1), Zduny (2), Komisarjat obwodowy Gniewkowo: Brauno (2), Grabie (2), Kijewo (1), Kawęczyn (2), Murzynno (1), Murzynko (1), Wygoda (1).

Powiat Kościan: Komisarjat obwod. Czempiń: Gorzyce (1, 2), Gorzyczki (1, 2) Komisarjat obwod. Krzywiń: Górka (1), Miąskowo (1), Czerwonawieś (1), Krzywiń (3)

Powiat Koźmiń: Komisarjat obwod. Pogorzela: Borek (3), Zalesie Wielkie (1), Karolew (2), Skoków (1), Skokówek (1), Trzecianów (2).

Powiat Leszno: Komisarjat obw. Leszno: Henrykowo (1, 2), Strzyżewice (1, 2).

Powiat Pleszew: Komisarjat obw. Krzywosadów: Czechel (1, 2), Głóski (2), Kotowiecko (1), Kucharki (1), Kuchary z Podlesiem (1, 2), Macew (1, 2), Żakowice (2).

Powiat Poznań: Komisarjat obw. Fabianowo: Fabianowo (1), Kotowo (1), Lasek (1), Łęczyca (1). Swierczewo (1), Wiry (2), Żabikowo (1). Komisarjat obwod. Dopiewo: Komorniki (1), Komisarjat obwod. Poznań: Babki (2), Daszewice II (1), Głuszyna (1, 2), Puszczykowo (1), Puszczykowo Stare (1), Puszczykówko (1).

Powiat Śrem: Komisarjat obw. Mosina: Sowiniec (1). Komisarjat obw. Śrem: Krzyżanowo (1,2).

Powiat Strzelno: Wszystkie miejscowości położone na wschód od linji jeziora Gopła aż do zetknięcia się tej linji z południową granicą powiatu inowrocławskiego.

Powiat Witkowo: Komisarjat obw. Czerniejewo: Kłosowo (1), Szczytniki czerniejewskie (2).

Powiat Września: Komisarjat obwod. Miłosław: Biechowo (1, 2). Komisarjat obwod. Strzałkowo: Szemborowo (1).

§ 5.

Z tego obwodu obserwacyjnego wolno wyprowadzić (wywieść, wypędzić, wynieść) bydło rogate tylko za pisemnem pozwoleniem miejscowej władzy policyjnej i świadectwem powiatowego lekarza weterynaryjnego, wydanem na podstawie wyniku dokładnego zbadania wszystkiego bydła rogatego odnośnej zagrody i uznania go za zdrowe, co winno być uwidocznione w świadectwie. Bydło wyprowadzone przy ścisłem zastosowaniu się do powyższego przepisu nie podlega już na obszarze Województwa Poznańskiego dalszemu ograniczeniu.

§ 6.

W obydwóch obwodach obserwacyjnych (A. B.) nie wolno odbywać targów na bydło rogate, jak też przeprowadzenia licencji stadników.

§ 7.

Starostwo względnie miejscowa władza policyjna może dać pozwolenie na wyprowadzenie (wywóz) bydła rogatego z obwodów obserwacyjnych tylko do miejscowości leżących w obrębie Województwa Poznańskiego. Na wywóz bydła rogatego z tych obwodów poza granice Województwa Poznańskiego potrzeba zezwolenia Województwa za wyjątkiem bydła rzeźnego z obwodu dalszego (§ 4).

§ 8.

Zakazuje się bezwzględnie wypędzenia wzgl. przepędzenia lub transportowania bydła rogatego nocą zaprzęgiem końskim lub bydlęcym t. j. w godzinach od pół godz. po zachodzie słońca do pół godz. przed wschodem słońca w odnoszeniu do obydwu obwodów obserwacyjnych bez osobnego uprzedniego uzyskanego piśmiennego zezwolenia miejscowej władzy policyjnej dotyczącego obwodu. Piśmienne zezwolenie to winien transportujący bydło mieć przy sobie i przedłożyć na żądanie uprawnionych organom nadzorczym policyjno-weterynaryjnym. Bydło napotkane wbrew powyższemu nakazowi ulega tymczasowemu zajęciu przez odnośną miejscową władzę policyjną lub jej organa wykonawcze i natychmiastowemu odosobnieniu uniemożliwiającemu dostęp innym ludziom i zbadaniu przez urząd lekarsko-weterynaryjny na koszt strony, podlega ustaleniu jego identyczności i pochodzenia i może uledz natychmiastowemu policyjnemu ubiciu na koszt właściciela na zasadzie § 191 V. A. V. G. bez przyznania właścicielowi prawa do odszkodowania.

§ 9.

Zbadanie bydła rogatego i wydanie świadectwa w wypadkach przewidzianych pod A. i B. rozporządzenia może być przekazane za specjalnem pisemnem upoważnieniem Województwa innemu lekarzowi weterynaryjnemu, nie pozostającemu w państwowej służbie administracyjnej.

§ 10.

Zarazem przypomina się w odnoszeniu do całego obszaru Województwa Poznańskiego, że po myśli rozporządzenia z dnia 24 czerwca 1925 r. L. Zp. 2500/25, ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym Województwa Poznańskiego z dnia 11 lipca 1925 r. nr. 28 w wypadkach przewidzianych w tem rozporządzeniu (II. 1) jest potrzebne na każde bydlę rogate bez względu na wiek i na cielę jednostkowe świadectwo pochodzenia wydane w przepisany sposób. Posiadacz książki kontrolnej bydła rogatego obowiązany jest postarać się zawsze o potwierdzenie w uwadze książki odbioru względnie uboju sprzedanego względnie poddanego rzeźni bydła. Wobec tego uprawniony do wydawania świadectwa pochodzenia winien zawsze przed wydaniem świadectwa pochodzenia na bydlę nabyte przez rzeźnika lub handlarza, sprawdzić, czy posiada on przepisaną książkę kontrolną i czy ona zawiera wymagane potwierdzenie co do wszystkich pozycji, a w razie braku książki lub potwierdzeń odmówić wydania świadectwa, wstrzymać wyprowadzenie bydlęcia, książkę, o ile jest, odebrać i przedłożyć właściwej władzy. Wobec tego, że w celu poddania przepisowemu badaniu urzędowego lekarza weterynaryjnego każdego bydlęcia rogatego, przeznaczonego na ubój z powodu choroby wewnętrznej lub padłego z powodu takiej choroby, winien posiadacz o każdem takiem zachorowaniu lub padnięciu donieść zaraz (VIII) właściwej władzy policyjnej względnie dotyczącemu powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu, a bydlę przechować aż do jego przybycia. Nie wolno bez zezwolenia władzy policyjnej na bydlę dotknięte chorobą wewnętrzną wydać świadectwa pochodzenia ani go wyprowadzić (wywieść, wynieść, odpędzić) ze zagrody, choćby na zabicie w najbliższej rzeźni.

W końcu ostrzega się przed wprowadzeniem bydła rogatego z byłej Kongresówki do tutejszego obszaru nawet przy przestrzeganiu ostrożności wskazanych w powołanem rozporządzeniu z dnia 24 czerwca 1925 r., ponieważ stwierdzono wielokrotnie zarazę płucną u bydła rogatego, wprowadzonego z b. zaboru rosyjskiego.

Ze względu na niebezpieczeństwo rozwleczenia zarazy płucnej przez osoby zajmujące się leczeniem zwierząt, osoby takie, jeżeli nie są dyplomowanymi lekarzami weterynaryjnymi, nie powinny pod żadnym pozorem wchodzić do cudzych obór, a tem mniej dotykać się cudzego bydła rogatego nawet poza oborą.

§ 11.

Przekroczenia tego rozporządzenia, które zacznie obowiązywać z dniem ogłoszenia, będą karane po myśli przepisów karnych dział III. powołanej na wstępie ustawy niemieckiej o zaraźliwych chorobach zwierzęcych (§§ 74—77) z 25. 9. 09.

Poznań, dnia 24 września 1925 r.

W o j e w o d a:

:(—) Bniński.

L. dz. 3117/25 Zp.

Powyższe rozporządzenie podaję do publicznej wiadomości z tem, że wobec powyższego moje rozporządzenie z 16. 9. 1925 — l. dz. 5486/25 — 4 — obobwieszczone w Orędowniku Urzędowym nr. 30 już nie jest aktualne.

Kościan, dnia 5 października 1925 r.

S t a r o s t a.

(—) Cegiełka.

L. dz. 6133/25 — 4 —

W sprawie przeprowadzeniu szczepień przeciw wściekliźnie przez lekarzy na powiecie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych Gen. Dyr. Służby Zdrowia rozporządzeniem z dnia 19. 7. 1925 — l. dz. Z. Z. 6931/25 komunikuje, że z dniem 15. sierpnia r. b. obok Państwowego Zakładu Higjeny w Warszawie, produkować będzie szczepionkę przeciw wściekliźnie także filja Państwowego Zakładu Higjeny we Lwowie.

Wobec tego można będzie obecnie szczepionkę potrzebną do przeprowadzenia szczepienia ludzi pokąsanych przez zwierzęta wściekłe lub podejrzane o wściekliznę sprowadzać z obu wyżej wymienionych zakładów.

Wskutek tego osoby pokąsane nie będą zmuszone wyjeżdżać na szczepienie do Zakładów Pasteurowskich, **ale będą mogły być szczepione przez lekarzy na miejscu.**

W związku z powyższem oddział Pasteurowski Państwowego Zakładu Higjeny w Warszawie będzie przeprowadzał szczepienie tylko ambulatoryjnie to znaczy nie gwarantując pobytu w Warszawie osobom, zgłaszającym się do szczepień, gdyż przy oddziale Pasteurowskim w Warszawie niema internatu ani też żaden ze szpitali warszawskich osób pokąsanych nie przyj-

muje. Filja Państwowego Zakładu we Lwowie będzie jednak nadal prowadziła internat dla osób, które z jakichkolwiek powodów nie będą mogły być szczepione na miejscu.

Niezależnie od wyżej wskazanych oddziałów Państwowego Zakładu Higjeny, będą w dalszym ciągu funkcjonować prywatne Zakłady Pasteurowskie w Krakowie i Wilnie.

Szczepionkę potrzebną do szczepień na prowincji, wraz z dokładnemi wskazówkami jej użycia, będzie można otrzymać na zapotrzebowanie telegraficznie z Państwowego Zakładu Higjeny w Warszawie (adres telegraficzny Centrepid—Warszawa) lub z filji Państwowego Zakładu Higjeny we Lwowie (adres telegraficzny Zepid—Lwów).

Lekarz dokonywujący szczepień ma prawo pobierać za każde szczepienie opłatę w kwocie trzy złote. Do nieprzekraczania wysokości powyższej opłaty zobowiązuje się lekarz przy otrzymaniu szczepionki, na co mu wyraźnie uwagę zwrócić należy.

Opłatą nie są objęte koszty szczepionki, które będą wynosiły za 20 ampułek szczepionki 30 (trzydzieści zł.), tudzież koszty ewentualnie potrzebnych opatrunków.

Osoby pokąsane przez zwierzęta wściekłe lub podejrzane o wściekliznę, należy wobec tego na przyszłość kierować do lekarza powiatowego lub wolno praktykującego, który przeprowadzi szczepienie. Lekarz wolno-praktykujący powinien jednak zawiadomić natychmiast lekarza powiatowego o każdym przypadku.

Przypadki wodowstrętu u ludzi i ukąszeń przez zwierzęta wściekłe lub podejrzane o wściekliznę podlegają jak dotychczas obowiązkowemu zgłoszeniu (§ 3 p. 4 ustawy w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych).

Otrzymawszy zawiadomienie o przypadku podejrzanego ukąszenia człowieka, lekarz powiatowy powinien porozumieć się z lekarzem weterynarji celem ustalenia wścieklizny u zwierzęcia jak i wydania wskazanych zarządzeń sanitarno-policyjnych (§ 11 p. 4 ust. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych.

Za wściekłe zwierzęta należy uważać uznane za takie przez lekarza weterynarji, a za podejrzane o wściekliznę te wszystkie, które padły, zostały zabite, lub znikły i nie zostały odnalezione przez 14 dni po ukąszeniu człowieka. W obu tych przypadkach wskazane jest stosowanie szczepień osobom pokąsanym.

Niebezpieczeństwo zarażenia się wścieklizną u osoby pokąsanej można wykluczyć jedynie wtedy, jeżeli pies, który pokąsał, jest zdrowy po 14-to dniowej obserwacji.

Szczepienia ochronne są wskazane nietylko przy naruszeniach całości skóry wskutek ukąszenia, ale i w tych przypadkach, gdy miało miejsce choćby najlżejsze starcie naskórka nawet przez ubranie, chyba, że można wykluczyć możliwość przeniknięcia zęba zwierzęcia do skóry osoby pokąsanej (obuwie itp.)

Zawalanie śliną zwierzęcia lub lizanie przypadkowej świeżej, t. j. powstałej w ostatnich 24 godzinach ranki należy uważać za równoznaczne z ukąszeniem.

Obrażenia nie pociągające za sobą starcia naskórka, jak lekkie stłuczenia i siniaki, nie są wskazaniem do szczepień. Zadrapania pazurami (jednakże nie zadraśnięcia zębem) o ile nie wzbudzają wątpliwości co do swego pochodzenia, nie wymagają leczenia, w tym przypadku jednak należy zwrócić szczególną uwagę na trudności odróżnienia śladów ukąszenia i zadrapań u małych dzieci, u których nie można podlegać na wywiadach.

Spożywanie mięsa i mleka zwierząt wściekłych jest niedozwolone lecz nie wymaga leczenia.

W razie zachorowania człowieka na wściekliznę zbyteczne i bezcelowe jest przewożenie chorego do zakładu Pasteurowskiego. Takiego chorego należy przewieść do najbliższego szpitala.

Ludzie chorzy na wściekliznę, jeśli ich nie drażnić rzadko kąsają, należy więc tylko unikać zawalania się śliną chorego i mieć na uwadze, że może on kąsać. W żadnym razie nie trzeba chorego na wściekliznę wiązać, lecz należy się z nim obchodzić łagodnie.

Do każdej porcji szczepionki (20 ampułek) dołącza się opis jej użycia tudzież 2 egzemplarze indywidualnej karty chorego. Lekarz, który dokonuje szczepienia ma obie karty dokładnie wypełnić i jedną z nich odesłać do Zakładu z którego pochodzi szczepionka, drugą zaś do odnośnego lekarza powiatowego.

Lekarz powiatowy winien prowadzić ewidencję osób szczepionych przeciw wściekliźnie w powiecie, według kart indiwidualnych nadesłanych mu przez lekarzy szczepiących, a w razie śmierci której z osób, szczepionych sprawdzić przyczynę zgonu.

W rok po ukończeniu leczenia należy od gminy zamieszkania leczonego zażądać sprawozdania o stanie zdrowia tegoż.

Po upływie roku kalendarzowego ma lekarz powiatowy wykazy szczepionych wraz z wiadomościami o stanie zdrowia leczonych przesłać do Województwa, które znów zebrany ze wszystkich powiatów materjał prześle Ministerstwu Spraw Wewnętrznych (Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia). Materjał ten posłuży do oceny celowości nowej organizacji szczepień na prowincji.

Powyższe podaję do publicznej wiadomości z powołaniem się na tutejsze obwieszczenie z 25. 4. 1925 l. dz. 2014/25 — 4 — Oręd. Urzęd. nr. 14.

Panom Burmistrzom polecam, by odpis powyższego obwieszczenia przesłali na terenie ich miast zamieszkałym pp. lekarzom i istniejącym szpitalom, kasom chorych, poradniom, przychodniom.

Panom Naczelnikom gmin i Przełożonym obszarów dworskich zwracam uwagę, aby wysyłając pokąsanych do lekarza powiatowego lub lekarzy wolno praktykujących zaopatrzyli ich w razie ubóstwa w odpowiednią gotówkę na opłacenie kosztów szczepionki i szczepienia.

Kościan, dnia 18 września 1925 r.

S t a r o s t a.
(—) Cegiełka.

L. dz. 5126|25 — 4 —

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 10 lipca 1925 r. o wykonywaniu nadzoru państwowego nad ogierami.

Na mocy art. 2 Ustawy z dnia 23 stycznia 1925 o nadzorze państwowym nad ogierami i rejestracji klaczy zarodowych (Dz. U. R. P. No. 17 poz. 113) zarządza się co następuje:

§ 1.

Do wydawania orzeczeń o zakwalifikowaniu ogierów do posiadania świadectw uznania ustanawia się przy każdym urzędzie wojewódzkim wojewódzką komisję kwalifikacyjną.

Pozatem przy Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych czynna będzie komisja kwalifikacyjna której zakres działania rozciąga się na obszar st. m. Warszawy. Komisja ta ma również prawo do kwalifikowania ogierów, biorących udział w wyścigach oraz przyprowadzanych na wystawy.

§ 2.

Wojewódzka komisja kwalifikacyjna składa się z czterech członków mianowicie: z przewodniczącego, dwóch członków delegowanych przez organizacje rolnicze wyznaczone przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz lekarza weterynarji, delegowanego

przez wojewodę. Przewodniczącego komisji oraz jego zastępcę mianuje wojewoda.

Komisja kwalifikacyjna, czynna przy Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych, składa się z przewodniczącego oraz trzech członków, z których jeden winien być lekaszem weterynarji. Przewodniczącego oraz członków tej komisji wyznacza Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych!

Do prawomocności orzeczeń wojewódzkich komisyj kwalifikacyjnych potrzebna jest obecność przunajmniej trzech członków — w tej liczbie przewodniczącego lub jego zastępcy, przedstawiciela organizacji rolniczych i lekarza weterynarji. W razie nieobecności przedstawiciela organizacyj rolniczych przewodniczący może powołać zastępczo członka Komisji z pośród miejscowej ludności. W razie nieobecności lekarza weterynarji — członka komisji — przewodniczący może powołać zastępczo innego lekarza weterynarji.

Do prawomocności orzeczeń komisji, czynnej przy Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych, potrzebna jest obecność przynajmniej trzech członków, — w tej liczbie przewodniczącego i lekarza weterynarji.

Orzeczenia komisji zapadają większością głosów; w razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 3.

Ogłoszenie o miejscu i dniu przeglądu ogierów przez komisje kwalifikacyjne (§ 1) winno być podane do powszechnej wiadomości w każdej gminie w sposób w danej miejscowości przyjęty przynajmniej na piętnaście dni przed terminem przeglądu.

§ 4.

Komisja kwalifikacyjna kwalifikuje ogiery uznane według trzech kategoryj:

Kategorja I. Ogiery zalecone. Do tej kategorji ogier winien: być zakwalifikowany przez komisję jednogłośnie, mieć ukończonych 5 lat i posiadać udowodnione pochodzenie zarówno z ojca, jak i z matki.

Kategorja II. Ogiery uznane. Do tej kategorji zaliczane będą ogiery, które ukończyły 3 lata, odpowiadają wymogom hodowlanym, nie posiadają jednak warunków, przewidzianych dla kategorji I.

Kategorja III. Ogiery dopuszczalne. Do tej kategorji mogą być zaliczone ogiery, które w okresie sezonu kopulacyjnego osięgną więk trzech lat i które należy uznać jedynie ze względu na brak ogierów pierwszych dwóch kategoryj w danej miejscowości (wsi lub gminie).

Nie mogą być zakwalifikowane do otrzymania świadectwa uznania:

a) ogiery, dotknięte dychawicą świszczącą oraz dychawicą na tle schorzeń płuc lub serca,
b) ogiery dotknięte wadami wzroku.

Stwierdzenie istnienia powyższych wad przez lekarza weterynarji — członka komisji — jest dla komisji wiążące.

§ 5.

Orzeczenie komisji kwalifikacyjnej winno być wydane i zakomunikowane właścicielom lub ich zastępcom po dokonaniu oględzin ogiera.

Od orzeczeń komisyj kwalifikacyjnych można się odwołać do komisji kwalifikacyjnej odwoławczej (§ 6).

Odwołanie winno być wniesione do właściwego urzędu wojewódzkiego w ciagu dni 14 od dnia wydania orzeczenia.

Odwołanie od orzeczeń komisji kwalifikacyjnej, czynnej przy Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych, winny być wniesione w tymże terminie do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 6.

Do rozstrzygnięcia odwołań od decyzji wojewódzkich komisyj kwalifikacyjnych oraz komisji przy Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych (§ 1) powołane będą komisje kwalifikacyjne odwoławcze. Liczbę ich oraz terytorjalny zakres działania określi — stosownie do potrzeby — Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Komisja kwalifikacyjna odwoławcza składa się z przewodniczącego i trzech członków — w tej liczbie lekarza weterynarji — wyznaczonych przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Do prawomocności orzeczeń komisji kwalifikacyjnej odwoławczej potrzebna jest obecność przynajmniej trzech członków — w tej liczbie przewodniczącego i lekarza weterynarji. Orzeczenia komisji zapadają większością głosów; w razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Miejsce urzędowania komisji kwalifikacyjnej odwoławczej wyznacza jej przewodniczący.

O dniu i miejscu przeglądu ogierów przez komisję kwalifikacyjną odwoławczą zainteresowani będą powiadomieni na piętnaście dni przed przeglądem.

§ 7.

Pomocy kancelaryjnej komisjom kwalifikacyjnym (§§ 1 i 6) dostarczają władze administracyjne I lub II instancji — względnie Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych — stosownie do miejsca urzędowania komisji.

§ 8.

Swiadectwa uznania wydają urzędy wojewódzkie. Swiadectwa dla ogierów I kategorji będą wydawane z ważnością na 3 lata, dla ogierów II kategorji — z ważnością na 1 rok, świadectwa dla ogierów III kategorji — z ważnością jedynie w obrębie danej gminy na przeciąg 1 roku (§ 4).

Swiadectwa uznania oparte na orzeczeniach komisji kwalifikacyjnej, czynnej przy Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych w myśl ust. 2 § 1 rozporządzenia niniejszego wydaje Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 9.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) Janicki.

Powyższe podaję do publicznej wiadomości.

Kościan, dnia 2. października 1925 r.

S t a r o s t a.

L. dz. 6193|25. - 4 - (—) Cegiełka.

Sprostowanie

Powołując się na rozporządzenie tyczące zarządzeń weterynaryjno-policyjnych z powodu zarazy pryszczycy z dnia 28 września 1925 r. — l. dz. 6015|25 - 4 - obwieszczone w Orędowniku Urzędowym nr. 33|25 zaznaczam, iż w § 3 ustępie 2 cytowanego rozporządzenia umieszczono mylnie słowo wprowadzenie zamiast **„wyprowadzenie“.**

Kościan, dnia 13 października 1925 r.

S t a r o s t a.

L. dz. 6015|25 - 4 - (—) Cegiełka.

Licytacja

na drewno użytkowe sosnowe oraz użytkowe i opałowe dębowe i sosnowe

ze wszystkich leśnictw odbędzie się

dnia 21 października 1925
o godz. 10½ przed połud.
na sali p. Matysiaka we Włoszakowicach.
Państw. Nadleśn. Włoszakowice.

Nakładem i czcionkami Drukarni Spółkowej w Kościanie.